

ja ütles: „Armas isa! sa tead küs, et Selam ikka keikis ustaw ja sannakulelik olnud, egga polleks temma nüüdki ekfinud, kui sa isse temmale rahha ei olleks annud, mis tedda eksitas; kui ta sinno käest sedda hulka rahha polleks sanud, kui sa temma usko käisid katsumas, siis ei olleks temmal asja olnud ärramiinna, olgo siis nüüd arm üllem, kui õigus, anna waese eksiale andeks, sest sul ennesel on ka süüd seäl jures.“ Runninga südda sai ligutud, ta lubbas Selamile andeks anda. Runninga poeg isse tahtis selle rõmo sanume kulutaja ingel olla. Ta sai kuulda, et umbes pole tunni pärrast liinna kõrwas wäljal Selam jubba piddi mahha lastud sama. Nuttoga pandi hobbone saddulasse, kunninga poeg astus selga ja läks ni aiades, kui hobbone wähhä sutis, hukkamisse paika. Jubba soldatid seisid reas, kes omma seltsimehhe Selami furnuks piddid lastma, püsid walmis; jubba trummid hüüdsid, ja upser hüdis: „Pange püsid palgesse!“ — kui parrajatte weel kunninga poeg wahhutawa

hobbosega liggi joudis ja andeksandmist kulutas. Trummid jäid wait, püsid wausid ja rõmo kissa kõllas iggauhhe suust. Nago Paradisi õnnis põlli olleks selle rõmoga Maria käes olnud; ta jooksis rõmoga õisates omma kalli Selami jure, ja mollemad läksid omma heateggiat kunninga poega tännama, kes weel mollemattele hulga rahha kinkis. — Soldatid, kes omma kalli seltsimehhe furna piddid saatma, ehhitasid rõmo pärrast ommad püsid rohheliste pu-okstega, ja läksid Selami ja Mariaga seltsis, iggauhhele rõmo kulutades liinna. Keikis paikus, liggidal ja kaugel kideteti kunninga armo-meelt, ja weel ennam temma poja armo-andjat moistust ja hallastusse teggo. Runninga poeg olli pea-aego weel rõõmsam, kui need, kelle ello ta ueste kätte andnud. Warsi õnnistas kirriko õppetaja Selami ja Maria pariks rahwaks ja mollemad ollid rõõmsad omma kalli üllema wallitseja armo al ellades. Iggauks lootko Jummal peäle, temma seadmised ja saatmised on monda korda